

„Немай гайле, Гино Арнау́че,
Ясъ го имамъ него заключено!“
Му подаде шарена перница,
И му фжрли свилена јоргана,
Да поспіеть Гино Арнау́че.
Колку заспа Гино Арнау́че,
И си стана млада карчмарица,
И си зеде сабя мжжо'а си,
Си отвори шарена одаа,
Му изваде дробна-на синджира,
Му подаде Маркоѣ остра сабя:
„Стани сега, Марко Кралевике,
Да загубишъ наши-отъ асміа.“
Си го отскри Марко Кралевике,
Си го отскри Гина Арнау́че,
И му зеде гла'а отъ рамена;
И ъ рече Марко Кралевике:
„Ангелина, моя мила сестро!
До сега т' имаѣ върна посестри́ма,
А отъ сега за сестра рогена!“
Го зедо'е Гина Арнау́че,
Го фарлі'е по бѣла Дунава.
Назодъ дома Марко си отиде;
Ко дойдо'е пости велигденски,
Пакъ си пости Марко Кралевике.

103.

Тодорка и Княже.

Отъ цар-отъ известъ е дошла; —
Кой има синъ да прати,
Кой нема самъ си да доди. —
Иванъ си сина немаше,
Само дѣщеря Тодорка;
Тои сѣ чуди и мае,
Како да чини да прави.
Какъ го зачула Тодорка,
Та на баща си думаше:
„Я ся не грижи, татко льо,

До кѣд' е млада Тодорка,
Ти не щешъ войска да видишъ.
Я иди, татко, я иди,
Сабя френгія да купишъ,
И тѣнка пушка бойлія,
И едно конче 'ранено,
Азъ ще на войска да ида,
И младъ войскаринъ ще стана,
Никой не ще ма познае.“
Стана Тодорка отиде,